

III. NAUCZANIE BISKUPÓW O LITURGII

Kard. Stanisław Dziwisz

List pasterski Metropolity Krakowskiego na Rok św. Pawła, 28.06.2008-29.06.2009

Drodzy Bracia i Siostry!

Każdego roku wspólną uroczystością czcimy dwóch Apostołów – świętego Piotra i świętego Pawła, zwracając uwagę na właściwy każdemu z nich wkład w dzieło budowania jednego Kościoła. O doniosłości tego wkładu przypominają figury św. Piotra z kluczami i św. Pawła z mieczem, umieszczone po bokach ołtarza w wielu naszych kościołach. Z woli Ojca Świętego Benedykta XVI, 28 czerwca – w wigilię dzisiejszej uroczystości – rozpoczął się w całym Kościele jubileuszowy Rok św. Pawła, dla uczczenia dwutysięcznej rocznicy jego narodzin. Dlatego osobie i działalności tego Apostoła poświęcony jest ten list pasterski.

1. Z prześladowcy – uczeń Chrystusa

Św. Paweł należy do tych ludzi, którzy wywarli największy wpływ nie tylko na dzieje Kościoła, ale pośrednio także na bieg wydarzeń w świecie. Urodził się w Tarsie (Dz 21, 39; 22, 3), na terenie dzisiejszej Turcji, na przełomie czasów, na styku kultur i religii. Zgodnie z Prawem, został obrzezany ósmego dnia (Flp 3, 5) i otrzymał imię Saul (spolszczone: Szawel). Dorastał w Jerozolimie kształcąc się „u stóp Gama-liela” (Dz 22, 3), jednego z najwybitniejszych znawców Prawa, jednak ostatecznie jego Mistrzem stał się Jezus Chrystus. Z prześladowcy uczniów Chrystusa, Szawel stał się Jego gorliwym wyznawcą i głosicielem Ewangelii od momentu, gdy Zbawiciel ukazał mu się pod Damaszkiem (Dz 9, 3). Nie tylko uwierzył, że Jezus jest zapowiadany przez proroków Mesjaszem, ale także zaczął realizację swego powołania, aby „pozyskiwać wszystkich pogan dla posłuszeństwa wierze” (Rz 1, 5). Misję ewangelizacyjną pełnił z niezwykłą gorliwością i zarazem z wielką pokorą, o której świadczy jego wyznanie z Listu do Koryntian: „Jestem ... najmniejszy ze wszystkich apostołów i niegodzien zwać się apostołem” (1 Kor 15,9). Może dlatego poza Izraelem Szawel bardziej jest znany jako Paweł z Tarsu (Dz 13, 9), gdyż łacińskie słowo „Paulus” znaczy „mały”.

2. Apostoł Narodów

Dla zbawienia jak największej liczby ludzi św. Paweł przemierza ogromne przestrzenie. Idzie z Ewangelią do odległych miast, położonych na najważniejszych szlakach komunikacyjnych. W Liście do Rzymian podsumowuje dotychczasowe osiągnięcia w słowach: „od Jerozolimy i na całym obszarze aż po Illirię dopełniłem [głoszenia] Ewangelii Chrystusa” (Rz 15, 19). Ujawnia także swoje gorące pragnienie dotarcia do Rzymu, a później aż do Hiszpanii (Rz 15, 28). Z wielką miłością troszczy się o założone Kościoły, ustanawia dla nich przełożonych (Dz 14,23;20,28), pisze listy pasterskie (2

Kor 7,12), odwiedza je lub posyła swoich współpracowników dla umocnienia w wierze lub upomnienia (1 Kor 4,17; 2Kor 12,17; 1 Tes 3,5; 2 Tm 4,12).

Budzi nasz podziw heroizm, z jakim św. Paweł stawiał czoło różnym trudnościom, przeszkodom i niebezpieczeństwom, jak pięciokrotna kara chłosty, trzykrotne sieczenie różgami, kamienowanie, trzykrotne rozbicie się statku, wielokrotne więzienie (2Kor 11, 23-26) i męczeńska śmierć w Rzymie przez ścięcie mieczem. W Liście do Rzymian z całą prawdą wyznaje, że nic nie może go odłączyć od miłości Chrystusowej, ani utrapienie, ucisk czy prześladowanie, głód czy nagość, niebezpieczeństwo czy miecz (por. Rz 8,35).

Chrystus powołał św. Pawła, by Kościół, składający się początkowo tylko z Żydów, którzy uwierzyli w Chrystusa, otworzył się na pogan. Niosąc Ewangelię poganom, Apostoł cały czas zabiegał o to, by być w jedności z tymi, którzy przepowiadali ją nadal samym wyznawcom judaizmu (Ga 2, 1-10).

Mowa, którą św. Paweł wygłosił w Atenach na Areopagu (Dz 17, 22-31), jest stałą zachętą do dialogu wiary z kulturą. Jego „Hymn o miłości” (1Kor 13, 1-13), stanowi do dzisiaj wzór miłości, na jaką może i powinien zdobyć się człowiek wobec Boga i bliźniego. Podejmowane przez Apostoła starania o jedność między Kościołami (Ga 2, 11-14) i różnymi członkami wspólnoty (1Kor 1, 12-13), winny pobudzać do podobnej troski o jedność w Kościele i do zaangażowania w wielkie dzieło ekumenizmu.

3. „Dla mnie żyć to Chrystus” (Flp 1,21)

Drodzy bracia i siostry! W Roku swojego jubileuszu św. Paweł zwraca się do każdego z nas z wezwaniem, jakie w pierwszym liście skierował do Koryntian: „Bądźcie naśladowcami moimi!” (1Kor 4,16). Jest to najpierw wezwanie do ożywienia i pogłębienia wiary i miłości do Chrystusa, do życia w przyjaźni z Nim, do całkowitego oddania się Jemu.

Zasadniczy przełom w życiu Szawła, zmiana jego dotychczasowego sposobu myślenia i postępowania, czyli w języku Pisma św. – nawrócenie, dokonało się u bram Damaszku, gdy Jezus zapytał go: „Dlaczego Mnie prześladujesz?” Może i nam stawia Jezus podobne pytanie. Nie tylko wtedy prześladowuje się Zbawiciela, gdy z mieczem w ręce jak Szawel zwalcza się Jego Ewangelię, Jego wyznawców i Kościół. Występujemy przeciw Jezusowi, gdy miejsce miłości w naszych wzajemnych relacjach zajmuje nienawiść, gdy na ustach mamy Jego imię, a nie ma Go w naszym życiu osobistym, rodzinnym i zawodowym.

Ten jubileuszowy Rok niech będzie dla nas zaproszeniem do modlitewnej refleksji nad własnym życiem. Pytajmy więc siebie samych, czy za św. Pawłem możemy powiedzieć: „Dla mnie żyć to Chrystus” (Flp 1,21). Czy w naszych myślach, pragnieniach, słowach i czynach zawsze opowiadamy się po stronie Chrystusa? Na tę modlitewną refleksję wykorzystajmy zwłaszcza okres urlopu i wypoczynku, poświęcając więcej czasu na modlitwę osobistą, a także wspólną – małżeńską i rodzinną. Pamiętajmy o niedzielnej i świątecznej Mszy świętej, starajmy się dobrze do niej przygotować, uczestniczyć w niej z żywą wiarą i zanieść jej zbawienne owoce w nasze codzienne życie.

Wakacje dają również sposobność do udziału w rekolekcjach, które w licznych ośrodkach prowadzą ruchy kościelne, parafie i zgromadzenia zakonne. Gorąco

wszystkich zachęcam także do uczestnictwa w diecezjalnej pielgrzymce na Jasną Górę, do Kalwarii Zebrzydowskiej i innych świętych miejsc.

Niech każdy dzień i wszystko w naszym życiu rozpoczyna się od modlitewnego spotkania z Jezusem. Niech owocuje nawróceniem, pragnieniem ustawicznego wzrastania w wierze i miłości do Boga i bliźniego. Niech w ten sposób w naszym życiu stale potwierdza się wyznanie św. Pawła: „Dla mnie żyć to Chrystus” (Flp 1,21)

4. „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (1 Kor 9,16)

Skarbu wiary w Chrystusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego św. Paweł nie zachował dla siebie. Dzielił się nim z ludźmi zamieszkującymi rozległy obszar od Damaszku po Korynt i Rzym. Nie zważając na trudy i prześladowania, prowadził ich do Jezusa, by także oni mogli wyznać: „Dla mnie żyć – to Chrystus” (Flp 1,21). Dlatego nasze naśladowanie św. Pawła powinno się wyrazić również w naszym zaangażowaniu w dzieło nowej ewangelizacji.

Sługa Boży Jan Paweł II wielokrotnie wskazywał nie tylko na potrzebę ewangelizacji, ale także na konieczność nowej ewangelizacji. W naszych bowiem czasach wielu ludzi wciąż nie zna Chrystusa, a wielu już odeszło od Niego. Jesteśmy świadkami wielkich dyskusji polityków i pseudo autorytetów na temat najważniejszych spraw naszego życia, ale w tych debatach nie dopuszcza się do głosu chrześcijańskiej wizji człowieka i rodziny. Są tacy, którzy obawiają się publicznie wyrażać swoje przekonania religijne, aby ich nie uznano za ludzi zacofanych i nietolerancyjnych. Jeszcze inni milczą, gdy wyśmiewane są prawdy wiary i zasady moralne. Wmawia się nam, że religia jest sprawą prywatną i że nie ma dla niej miejsca w życiu społecznym, gospodarczym i politycznym. Z przykrością obserwujemy również wzrastającą liczbę rozwodów i nieformalnych związków małżeńskich oraz brak należytej troski o przekazywanie wiary dzieciom.

Drodzy bracia i siostry, oto niektóre z postaw i zachowań antyewangelizacyjnych. A przecież i nas, podobnie jak św. Pawła, winna przynaglać miłość Chrystusa (por. 2 Kor 5,14). Dlatego nie powinno być nam obojętne, czy ktoś wierzy czy nie wierzy, zwłaszcza w gronie naszych najbliższych. Żyjąc Ewangelią i promieniując tą miłością, która „cierpliwa jest, ... wszystko znosi ... nigdy nie ustaje (por. 1 Kor 13, 4-8), starajmy się pozyskiwać ich dla Boga, „który pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tm 2,4). Nie wstydzmy się swojej wiary, lecz jak św. Paweł Apostoł, jak Sługa Boży Jan Paweł II, z całą mocą świadczmy o Chrystusie w swojej rodzinie i parafii, w środowisku pracy i miejscu odpoczynku, w zdrowiu i chorobie. Pogłębiajmy naszą wiarę i jej znajomość, czytając Pismo święte indywidualnie i wspólnotowo, a w tym roku szczególnie Listy św. Pawła. Świat potrzebuje nowej ewangelizacji, nowego zapału uczniów Chrystusa, misyjnej gorliwości Apostoła Narodów.

Drodzy bracia i siostry,

Rozpoczęty jubileuszowy Rok św. Pawła powinien przyczynić się do lepszej znajomości nauczania Apostoła Narodów i do ożywienia gorliwości modlitewnej i ewangelizacyjnej. Zachęcam Was gorąco do udziału w różnych inicjatywach, które będą podejmowane w naszej Archidiecezji w nadchodzących miesiącach. Wśród nich będą

pielgrzymki do wyznaczonych kościołów, w których będzie można zyskać odpust zupełny.

Rozbudźmy w sobie na nowo charyzmat Boży w służbie Kościołowi, stawajmy się uczniami Chrystusa na wzór św. Pawła, podejmijmy trud nowej ewangelizacji! Obyśmy u kresu naszych dni za św. Pawłem mogli powtórzyć: „W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem. Na ostatek odłożono dla mnie wieńiec sprawiedliwości, który mi w owym dniu odda Pan, sprawiedliwy Sędzia” (2 Tm 4, 7-8).

Zawierzam Was macierzyńskiej opiece Maryi, Królowej Apostołów, oraz wstawiennictwu świętych Apostołów Piotra i Pawła. Na trud poznawania i obfitego czerpania z duchowego bogactwa Apostoła Narodów, a także na czas wakacyjnego odpoczynku, udzielam Wam apostołskiego błogosławieństwa.

Stanisław kard. Dziwisz
Metropolita Krakowski

Kraków, dnia 23 czerwca 2008 r.

Ze strony: http://diecezja.pl/index.php?page=kard_pw08